

Вгорі і внизу

Яків Савченко

Ми од Сонця пішли – ні стежок, ні сліда.
І закрилася мороком твердь.
Там у них на горі шаленіє Біда,
Дикий регіт, безумство і Смерть.
Там у них – у живих, там бенкет перемог.
Там їм Сонце влуча, розбиває серця.
Ми ж проходим у Тьмі без мети, без дорог,
Наша путь, темна путь без кінця.
О, як страшно блукать серед вічної тьми.
О, як маряться світ і огні.
Та в дорозі безмежній не відаєм ми,
Чи ми вернемось знову, чи ні.
Ми йдемо... Ми одні. Незчислений наш ряд.
Нас не вабить, не манить мета.
О, як прагнем ми знову вернутись назад,
Де єсть Сонце, і Смерть, і Біда!